

РЕШЕНИЕ

№ 112

гр. София, 10.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 17.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **7490** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от ДОПК.

Образувано е по жалба на Е. Д. К., [ЕГН], постоянен адрес: [населено място],[жк], вх.Д, ет.01, ап.001, чрез пълномощник, адв.Н. М.-САК, адрес: [населено място], [улица], ет.8, офис 14/15 против Решение №ПИ-210/07.07.2021г. на и.д. Директор па ТД па НАП [населено място],потвърждаващо разпореждане изх.№С210022-137-0004007/28.05.2021г., на И. Т. - публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което е оставено без уважение направеното възражение за изтекла погасителна давност вх.№С210022-000-0229518/21.05.2021г. по описа на ТД на НАП С. и искане за прекратяване на изп. дело №210989558/2021г., образувано въз основа Акт за установяване на публично държавно вземане №01-6500/4127#1/25.06.2020г. (АУПДВ №01-6500/4127#1/25.06.2020г.) и Акт за установяване на публично държавно вземане №01-6500/4131#1/25.06.2020г. (АУПДВ №01-6500/4131#1/25.06.2020г.), издадени от заместник Изпълнителния директор на Държавен фонд "Земеделие".

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност и необоснованост на оспорения акт. Наведени са твърдения, че неправилно административният орган е отказал да приложи института на погасителната давност по отношение на процесните публични държавни вземания, като е счел, че на 25.06.2020г. е прекъсната давността за всяко от вземанията, поради издаването на АУПДВ №01-6500/4131#1/25.06.2020г. и АУПДВ № 01-6500/4127# 1 /25.06.2020г. Жалбоподателят твърди, че цитираните АУПДВ са издадени при съществено нарушение на

административнопроизводствените правила, тъй като са резултат от незаконосъобразни производства, проведени от Държавен фонд „Земеделие“, без да е бил редовно уведомен за производствата, поради което е бил лишен от възможността за участие в тях.

Ето защо, твърди, че цитираните АУПДВ, като незаконосъобразни, не са могли да произведат резултата по чл.172, ал.2 от ДОПК, а именно да прекъснат давността за всяко от установените вземания. Счита, че на 01.01.2021г. са били погасени по давност вземанията, установени с АУПДВ №01-6500/413#1/25.06.2020г. и АУПДВ №01- 6500/4127#1/25.06.2020г. В тази връзка оспорва тезата на решаващия орган, че с наложения от публичния изпълнител заповед, било налице спиране на давността на основание разпоредбата на чл.172, ал.1, т.5 от ДОПК, тъй като към момента на налагането му, двата давностни срока били изтекли, т.е. не можело да бъде спряно изтичането на давностни срокове, които вече са настъпили. Налице било основание по чл.225, ал.1, т.7 ДОПК за прекратяване на изп. дело №210989558. Иска се съдът да отмени оспореното решение, както и да бъде установено погасяването по давност на установените с Акт за установяване на публично държавно вземане №01-6500/4127#1/25.06.2020г. (АУПДВ №01-6500/4127#1/25.06.2020г. и Акт за установяване на публично държавно вземане №01-6500/4131#1/25.06.2020г. (АУПДВ №01-6500/4131 #1/25.06.2020г.) на ДФ "Земеделие", вземания, като се иска да бъде разпоредено отписване на същите и прекратяване на образуваното изпълнително дело. Направено е и искане за присъждане на направените разноски, като е представен и списък на същите.

Ответната страна Директорът на ТД на НАП [населено място], чрез процесуален представител ю.к. Й. Й., в писмено становище по делото изразява становище за неоснователност на жалбата. Счита, че административният орган правилно е приел за неоснователни възраженията за изтекла давност на задължението и е отказал да прекрати производството по принудителното изпълнение срещу жалбоподателката. Счита, че възраженията на оспорващата страна относно неуведомяването ѝ във връзка с производството по издаване на двата АУПДВ са неотнормирани в рамките на настоящото производство. Твърди, че тези възражения биха могли да бъдат обсъждани в друго производство – по оспорване на издадените актове, за каквото няма доказателства да е успешно провеждано.

В заключение заявява, че преди да пристъпи към образуване на изпълнително производство, публичният изпълнител нямал задължение да проверява и да се произнася по редовността на изпълнителното основание. Наличието на предявено такова, каквито били издадените спрямо жалбоподателката АУПДВ подлежащи на предварително изпълнение по силата на закона, обвързвали публичния изпълнител със задължението да предприеме действия по неговото изпълнение - да образува изпълнително производство и да предприеме действия по принудително събиране на вземанията.

Ето защо, моли жалбата да бъде отхвърлена, а административният акт оставен в сила. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, преценявайки доказателствата по отделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

С Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ №01-6500/4127#1/25.06.2020г. и Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ №01-6500/4131#1/25.06.2020г., издадени от Зам.-изпълнителен директор на

Държавен фонд "Земеделие" по отношение на Е. Д. К. е установена недължимо платена сума общо в размер на 20359,63лв. от които 8131,18 лв., в това число главница 7719,44лв. и лихва 411,74лв. към 15.03.2021г. по АУПДВ №01-6500/4127#1/25.06.2020г. представляващ 75% от общата изплатена сума по мярка 212 за кампании 2013г. и 2014г., на основание чл.14, ал.1, т.2 от Наредба №11 от 03.04.2008г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007-2013г. и сумата от 12228,45лв., в това число главница 11609,24лв. и лихва 619,21лв. към 15.03.2021г. по АУПДВ №01-6500/4131#1/25.06.2020г. представляваща 75% от общата изплатена сума по мярка 211 за кампании 2013г. и 2014г., на основание чл.14, ал.1, т.2 от горепосочената наредба във връзка с подадени от лицето заявления за единно плащане.

Въз основа на издадените АУПДВ е образувано изп. дело №210989558/2021г. по описа на ТД на НАП С..

Във връзка със същото, до жалбоподателката е изпратено съобщение за доброволно изпълнение с изх.№С210022-048-0003536/15.03.2021г. и е наложен заповест за изпълнение с Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. №С210022-022-0017724/16.03.2021г. издадено от публичния изпълнител и връчено редовно на К..

След уведомяването на лицето, че спрямо него е образуваното изп. дело №210989558/2021г. е подадено възражение с вх.№С210022-000-0229518/21.05.2021г. по описа на ТД на НАП С., с което се иска прекратяването му на основание чл.225, ал.1, т.7 от ДОПК, във връзка с чл.171, ал.1 от ДОПК и отписване на вземанията на основание чл.173, ал.1 от ДОПК.

С разпореждане с изх.№С210022-137-0004007/28.05.2021г., на И. Т., публичен изпълнител при ТД на НАП С., е отказано прекратяване на производството по принудителното изпълнение на АУПДВ №01-6500/4127#1/25.06.2020г. и АУПДВ №01-6500/4131#1/25.06.2020г. Разпореждането е изпратено на жалбоподателката, като видно от приложеното по делото известие за доставяне, същото не е връчено, поради ненамиране на адреса.

От страна на длъжника е постъпила жалба с вх. №С210022-000-0298676/29.06.2021г. по описа на ТД на НАП С.

С Решение № ПИ-210/07.07.2021г. Е. М. Н.-и.д.директор на ТД на НАП С. е оставил без уважение жалбата на Е. Д. К. срещу Разпореждане изх.№С210022-137-0004007/28.05.2021г., на И. Т.-публичен изпълнител при ТД на НАП С., като същото е съобщено надлежно на жалбоподателката.

Административният орган е отхвърлил възражението за погасяване на задължението по давност с мотиви, че публичните вземания, спрямо жалбоподателката са установени с горепосочените АУПДВ, издадени с оглед разпоредбата на чл.162, ал.2, т.8 от ДОПК, преди образуване на изпълнително дело №210989558/2021г. по описа на ТД на НАП С.. Съгласно чл.8 от Наредба №11 от 03.04.2008г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските стопани за периода 2007-2013г., във връзка с пар.1 от ПР и чл.4, ал.1 от

Наредба №5 от 27.02.2009г. за условията и реда за подаване на заявления по схеми и мерки за директни плащания, за кампания 2015г. подаването на заявления за участие в подпомагане по мярка 211 и мярка 212 е ставало в периода от 01.03.2015 г. до 29.05.2015г. С оглед на това следва да се приеме, че датата, на която са настъпили основанията за изключване на жалбоподателката от подпомагане по мярка 211, съответно мярка 212, и установяване на дължимо публично държавно вземане е 30.05.2015г., първият ден след изтичане на срока за подаване на заявление (предвид приложимата разпоредба на чл.14 от Наредба № 11 от 03.04.2008г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007-2013г.)

Давността по чл.171 от ДОПК започва да тече от 1 януари на следващата година, т.е. от 01.01.2016г., и изтича съответно на 01.01.2021г., а двата АУПДВ са издадени на 25.06.2020г.

При така установеното, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е депозирана срещу подлежащ на съдебен контрол акт, от лице с надлежна легитимация, до компетентния да разгледа спора съд по местонахождението на публичния изпълнител, чието действие се обжалва, и в определения от чл.268 ал.1 от ДОПК преклузивен срок, което я прави процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна, по следните съображения:

Административното производство по издаване на оспореното решение е осъществено по реда на чл.267 от ДОПК от материално компетентен орган по смисъла на чл.266 ал.1 от ДОПК и е завършило с издаването на оспорения в настоящото производство акт по смисъла на чл.267 ал.1 т.5 от ДОПК, който е постановен в изискваната от закона форма. Спор по тези обстоятелства и по установените факти няма.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

При служебно извършената проверка съдът установи, че оспореното решение е валиден административен акт, издаден от компетентен орган в рамките на предоставените му в закона правомощия, като съгласно чл.266 от ДОПК това е директорът на компетентната териториална дирекция, както е в случая.

Решението е издадено след проведено задължително производство по обжалване на отказа на Публичния Изпълнител при ТД на НАП С., да прекрати поради изтекла давност вземания, в писмена форма и съдържа посочените в чл.59, ал.2 от АПК, вр. с §2 от ДР на ДОПК реквизити.

Самият изричен отказ за прекратяване на изпълнителното производство разпореждане изх.№С210022-137-0004007/28.05.2021г., на И. Т.-публичен изпълнител при ТД на НАП С., поради извод, че погасителната давност не е изтекла по отношение на описаното вземане, също е издаден от оправомощен за това орган, на основание чл.226, ал.1 от ДОПК и в рамките на неговите правомощия.

При издаване на обжалваното решение, административният орган не е допуснал съществени нарушения на административно производствените правила. Решението е мотивирано, като в мотивите органът е посочил както фактическите основания за

издаването му, така и правните основания по чл.267, ал.2, т.5 от ДОПК във вр.с чл.171 ДОПК.

Съгласно чл.171, ал.1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок, а съгласно ал.2 с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника.

Позовавайки се на тези разпоредби, административният орган е извел извод, че давностният срок не е изтекъл и жалбата, като неоснователна е оставена без уважение. За да постанови този резултат, който е и предмет на настоящото съдебно производство, административният орган е приел, че задължението е възникнало през 2015г., по данни в АУПДВ №01-6500/4127#1/25.06.2020г. и АУПДВ №01-6500/4131#1/25.06.2020г. на ДФ "Земеделие", като проверка за законосъобразността на последните не е в неговата компетентност, каквото възражение е направено с жалбата.

Настоящият състав споделя напълно това становище.

ДОПК не предвижда ред за оспорване на изпълнителните основания в рамките на образувано производство по принудително изпълнение на публични държавни вземания. В хода на съдебното дирене не са ангажирани доказателства цитираните индивидуални административни актове да са оспорвани и отменени.

Освен това, видно от нормата на чл.27, ал.8 от Закона за подпомагане на земеделските производители, оспорването на издадените актове за установяване на публично държавно вземане не спира тяхното изпълнение. След като по закон е предвидено предварително изпълнение на тези актове, то установеното с тях задължение подлежи на принудително изпълнение. Налице е АУПДВ, обезпечен с предварителна изпълняемост.

С АУПДВ е установено публично вземане по смисъла на чл.162, ал.2, т.8 от ДОПК, което подлежи на събиране, ведно с лихвата върху него, която също е публично държавно вземане по силата на чл. 162, ал.2, т.9 от ДОПК. По правилото на чл.163, ал.1 и ал.3 от ДОПК публичните вземания се събират от публичните изпълнители при Националната агенция за приходите, освен ако в закон е предвидено друго. Единственото формално условие за да се пристъпи към събирането на държавните и общинските публични вземания е наличието на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен орган (по арг. на чл.195 и чл.209 от ДОПК). В случая това изискване е изпълнено. Публичният изпълнител е насочил принудителното изпълнение на публичното вземане срещу длъжника. По правилото на чл.230, ал.1 от ДОПК принудително събиране на вземането по този ред може да се извърши ако то е ликвидно и изискуемо. Вземането е ликвидно, когато е определено по основание и размер. То е изискуемо, когато е с настъпил падеж (срок за изпълнение). Размерът на главницата е установен с АУПДВ, а този на лихвата е нормативно определен и конкретизиран с актовете на публичния изпълнител.

Въз основа на така изложените съображения, съдът намира, че са налице

фактическите и правни основания за постановяване на оспореното решение. По изложените съображения, жалбата се явява неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

С оглед изхода на спора, в тежест на жалбоподателя следва да се присъди претендираното от ответника юрисконсултско възнаграждение. Същото е своевременно предявено и доказано в размер на 500 лв., който е определен съобразено с разпоредбата на чл. 161, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК, във връзка с нормата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и е в минимален размер.

Водим от горното и на основание чл. 268, ал.2 от ДОПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Д. К., [ЕГН], постоянен адрес: [населено място],[жк], вх. Д, ет. 01, ап.001, чрез пълномощник, адв.Н. М.-САК, адрес: [населено място], [улица], ет.8, офис 14/15 против Решение №ПИ-210/07.07.2021г. на и.д. Директор па ТД па НАП [населено място],потвърждаващо разпореждане изх.№С210022-137-0004007/28.05.2021г., на И. Т. - публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което е оставено без уважение направеното възражение за изтекла погасителна давност вх.№С210022-000-0229518/21.05.2021г. по описа на ТД на НАП С. и искане за прекратяване на изп. дело №210989558/2021г., образувано въз основа АУПДВ №01-6500/4127#1/25.06.2020г.) и АУПДВ №01-6500/4131#1/25.06.2020г.), издадени от заместник Изпълнителния директор на Държавен фонд "Земеделие".

ОСЪЖДА Е. Д. К., [ЕГН], постоянен адрес: [населено място],[жк], вх. Д, ет. 01, ап.001 да заплати на Националната агенция за приходите сумата от 500 (петстотин) лева - разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

СЪДИЯ: